Η αντιφατικότητα της οδυνηρής αναστάσεως
του Στέλιου Παπαντωνίου*

Αντιφατικές φαίνονται αμέσως οι έννοιες οδύνη και ανάσταση. Γιατί η οδύνη σημαίνει πόνο, ενώ η ανάσταση χαρά. Άρα – λογικά και μόνο- δεν μπορεί να υπάρχει οδύνη στην ανάσταση. Η ανάσταση προσδοκούμε να είναι λαμπροφόρος, χαροποιός, να ενώνει τους ανθρώπους. «Πέστε Χριστός ανέστη εχθροί και φίλοι», λέει ο Σολωμός.
Ο σταυρός και τα πάθη παρέρχονται και οδηγούν στην αναστάσιμη χαρά. Από το σταυρό μπουμπουκιάζουν τριαντάφυλλα, λέει ο Ρίτσος. Ο Πρωτομάστορας Θεός μέσα στις επιτάφιες πασχαλιές μυρίζει ανάσταση, λέει ο Ελύτης. Η ανάσταση νικηφόρα φανερώνει στον κόσμο ένα σχήμα και θρησκευτικό και ηθικό και λογικά αιώνιο, πως μετά το πάθος ακολουθεί η ανάσταση, μετά το χειμώνα έρχεται η άνοιξη, μετά το σκοτάδι το φως, μετά την σκλαβιά η ελευθερία.
Δοκιμασμένο το σχήμα ισχύει. Άρα και η αναμενόμενη λύση στο κυπριακό πρόβλημα θα πρέπει να είναι χαροποιός και όχι οδυνηρή. Αν είναι οδυνηρή, δεν θα είναι λύση, ή δεν θα είναι δίκαιη, άρα θα γίνει απαρχή άλλων δεινών.
Μια αναστάσιμη- πραγματική λύση σημαίνει την απελευθέρωση των εδαφών μας από τον τουρκικό ζυγό, την ελεύθερη διακίνηση και εγκατάσταση στα πατρογονικά χώματα, τη συνένωση των ανθρώπων και όχι το χωρισμό τους, την ειρηνική συμβίωση ύστερα από το χωρισμό και τη διαίρεση, τη δικαιοσύνη, που είναι παγκόσμια κατοχυρωμένη ως ανθρώπινα δικαιώματα και τα οποία δικαιούται ο καθένας, άσχετα από φυλή, φύλο, χρώμα, γλώσσα, θρησκεία, εθνότητα.
Αναμένεται λοιπόν οι ηγέτες μας να μας ετοιμάζουν μια τέτοια λύση και μόνο, γιατί οποιαδήποτε άλλη δεν μπορεί να έχει τη λαϊκή αποδοχή, εκτός αν κάποιος είναι εθελόδουλος και εκούσια, εν γνώσει του, ανέχεται τα παιδιά του να είναι σκλάβα, με μισά δικαιώματα και μάλιστα με την ψήφο του, για την οποία τα παιδιά του μια μέρα θα τον οδηγήσουν στα δικαστήρια ή και μια μέρα θα επαναστατήσουν. Γιατί η ελευθερία δεν μπορεί να καταπνίγεται ή να φενακίζεται, αφού βρίσκεται ριζωμένη στα θεμέλια της ψυχής του ανθρώπου.
Οι άρπαγες του παρόντος αιώνος διεμερίσαντο τα ιμάτια της Κύπρου το 1960, με την επιβολή των αγγλικών βάσεων. Άλλος διαμερισμός των ιματίων γίνεται με τα όπλα το 1974, αλλά ο λαός μας, πίνοντας χολήν και όξος δεν ενδίδει το 2004 με το δημοψήφισμα, όπως και δεν πρόκειται να ενδώσει στον ενυπόγραφο διαμερισμό, γιατί δεν ανέχεται αιώνια επί ξύλου κρεμάμενη τη φίλη πατρίδα και μητέρα του να πάσχει αδίκως.
Οι άνθρωποι μετά το πάθος προσδοκούν την ανάσταση, και γι' αυτήν την εκ τάφου έγερση καλούνται οι πολιτικοί μας να αγωνιστούν. Γιατί τελευταία δίνουν την εντύπωση πως πολιτική είναι να πεισθεί ο λαός μας πως η λύση θα είναι οδυνηρή, άρα άδικη. Τέτοια όμως πολιτική είναι η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα και όχι η αρμόζουσα σε ελευθέρους.
Σχετικό όμως είναι κι ένα άλλο τριμερές σχήμα: Ενότητα- χωρισμός- υπέρβαση. Δύο από τα στάδια αυτά, την ενότητα και το χωρισμό, τα έχουμε ζήσει στην Κύπρο. Οι δυο κοινότητες έζησαν ειρηνικά για χρόνια μαζί κι ύστερα χωρίστηκαν. Άρα αναμένεται το τρίτο, η υπέρβαση.
Αν η λύση που θα δοθεί, θα είναι λύση διαίρεσης των δύο κοινοτήτων, δε θα φέρνει την υπέρβαση, αλλά θα επισημοποιεί τη διαίρεση και το χωρισμό. Κι οι πολίτες αυτού του τόπου θα αναμένουν ακόμα την τελική δικαίωση, όντας βέβαιοι πως αυτό που δόθηκε δεν ήταν η τελική λύση.
Οδυνηρή λύση λοιπόν δεν είναι λύση, όπως οδυνηρή ανάσταση δεν είναι ανάσταση.
Καλή ανάσταση! Λαμπροφόρα, ειρηνοφόρα, πραγματικά αδελφική, νέα ζωή.

* Ο Στέλιος Παπαντωνίου είναι φιλόλογος